

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Δεκεμβρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-29/93,

Antonio Calvo Alonso-Cortés, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τους Georges Vandersanden και Laure Lévi, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενη από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Anneschino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως αρνήσεως της Επιτροπής να δεχθεί την από 8 Μαΐου 1992 αίτηση του προσφεύγοντος, περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στην Ισπανία, και, εφόσον χρειαστεί, την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως που απέρριψε την ένστασή του της 9ης Σεπτεμβρίου 1992, αφετέρου δε, την αναγνώριση του δικαιώματός του να του υπολογισθούν 6,56 ή 5,77 συμπληρωματικά συντάξιμα έτη στο ταμείο συντάξεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, R. Schintgen και D. P. M. Barrington, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Περιστατικά και διαδικασία

- 1 Ο προσφεύγων, Antonio Calvo Alonso-Cortés, άσκησε από τις 16 Ιανουαρίου 1973 έως τις 31 Αυγούστου 1986 το επάγγελμα του ανεξάρτητου αρχιτέκτονα στη Μαδρίτη και στα Κανάρια Νησιά (Ισπανία), κατά τη διάρκεια δε της περιόδου αυτής είχε υπαχθεί στο ταμείο συντάξεων των ανεξαρτήτων αρχιτεκτόνων της Ισπανίας, το Hermandad Nacional de Prevision Sociale de Arquitectos Superiores (στο εξής: Hermandad).
- 2 Μετά από δοκιμαστική υπηρεσία εννέα μηνών στην Επιτροπή, ο προσφεύγων μονιμοποιήθηκε την 1η Ιουνίου 1987 ως υπάλληλος βαθμού Α 6 και τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως (ΓΔ ΙΧ).
- 3 Μετά την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1990, C-37/89, Weiser (Συλλογή 1990, σ. I-2395), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η διατήρηση του ευεργετήματος του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) στους υπαλλήλους που έχουν αποκτήσει συνταξιοδοτικά δικαιώματα ως μισθωτοί ήταν αντίθετο προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 2 Μαρτίου 1992 τον κανονισμό (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 571/92, περί τροποποιήσεως του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 62, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 571/92).
- 4 Η παράγραφος 1 του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ αντικαταστάθηκε ως εξής:

«Ο υπάλληλος του οποίου λήγουν τα καθήκοντα για:

- να εισέλθει στην υπηρεσία διοικήσεως ή εθνικού ή διεθνούς οργανισμού που έχει συνάψει συμφωνία με τις Κοινότητες,
- να ασκήσει μισθωτή ή μη μισθωτή δραστηριότητα από την οποία αποκτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα σε σύστημα, οι διαχειριστικοί οργανισμοί του οποίου έχουν συνάψει συμφωνία με τις Κοινότητες,

δικαιούται να μεταφέρει στο ταμείο συντάξεων αυτής της διοικήσεως ή αυτού του οργανισμού ή στο ταμείο στο οποίο ο υπάλληλος αποκτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα αρχαιότητας βάσει μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας, το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο των δικαιωμάτων του συντάξεως αρχαιότητας που έχει αποκτήσει στις Κοινότητες.»

5 Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 αντικαταστάθηκε ως εξής:

«Ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων:

- μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοίκηση, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό ή
- μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας,

έχει την ευχέρεια, κατά τον χρόνο της μονιμοποίησής του, να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί στις Κοινότητες είτε το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο είτε το κατ' αποκοπήν ποσό της εξαγοράς των δικαιωμάτων σύνταξης αρχαιότητας που έχει αποκτήσει βάσει των προαναφερομένων δραστηριοτήτων.»

- 6 Το άρθρο 2 του κανονισμού 571/92 ορίζει ότι:

«Ο υπάλληλος του οποίου η μονιμοποίηση πραγματοποιήθηκε πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, δύναται να υποβάλει, στο όργανο στο οποίο υπηρετεί, αίτηση μεταφοράς βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 2, για μη μισθωτή δραστηριότητα.

Η αίτηση πρέπει να υποβάλλεται εντός προθεσμίας δώδεκα μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού.»

- 7 Στις 8 Μαΐου 1992 ο προσφεύγων υπέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 2 του κανονισμού 571/92, αίτηση δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ στον γενικό διευθυντή Προσωπικού και Διοικήσεως της Επιτροπής για να θεσπιστούν οι κατάλληλες διατάξεις ώστε να καταβληθεί στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων το υψηλότερο ποσό, δηλαδή είτε το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο είτε το κατ' αποκοπήν ποσό εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο Hermandad.
- 8 Στις 9 Σεπτεμβρίου 1992 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεώς του περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων η οποία κατέληγε ως εξής:

«Με την παρούσα ένστασή μου προσβάλλω τη σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεώς μου περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχα αποκτήσει στο ταμείο συντάξεων του Hermandad Nacional de Arquitectos Superiores της Ισπανίας κατά τη μονιμοποίησή μου ως υπαλλήλου της Επιτροπής.

Προς τούτο, ζητώ την αναγνώριση δέκα συμπληρωματικών συνταξίμων ετών στο ταμείο συντάξεων της Κοινότητας, πράγμα που συνεπάγεται ότι ως πλασματική ημερομηνία εισόδου μου στην υπηρεσία, όσον αφορά τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, πρέπει να ληφθεί η 1η Σεπτεμβρίου 1976.

Είμαι ασφαλώς στη διάθεση της Επιτροπής, και ειδικότερα της μονάδας “Συντάξεις και σχέσεις με τους πρώτην υπαλλήλους”, για να συζητηθούν τα μαθηματικά στοιχεία του υπολογισμού που πρέπει να ληφθεί υπόψη.

Ελπίζω ότι θα μπορέσει να εκδοθεί ευνοϊκή απόφαση εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπει ο ΚΥΚ.»

- 9 Στις 24 Σεπτεμβρίου 1992 συνήλθε η διυπηρεσιακή επιτροπή για να εξετάσει την ένσταση του προσφεύγοντος και διαπίστωσε ότι η αίτησή του δεν είχε ποτέ περιέλθει στην αρμόδια υπηρεσία. Κατά τη συνεδρίαση αυτή, η διυπηρεσιακή επιτροπή αποφάσισε να γίνουν οι αναγκαίες επαφές με το ισπανικό ταμείο συντάξεων για να γίνει η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος.
- 10 Με έγγραφο της 29ης Σεπτεμβρίου 1992, ο προϊστάμενος του τμήματος «Μεταφορές» της μονάδας «Συντάξεις και σχέσεις με τους πρώην υπαλλήλους» (στο εξής: τμήμα μεταφοράς συντάξεων) ζήτησε από το Hermandad να προβεί στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, σύμφωνα με το άρθρο 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Με σημείωμα της ίδιας ημέρας, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα για την ενέργειά του αυτή.
- 11 Με σημείωμα της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, ο προϊστάμενος του τμήματος μεταφορών συντάξεων γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι η υπηρεσία του χειριζόταν τον φάκελό του και ότι θα ενημερωνόταν για την εξέλιξη της υποθέσεως.
- 12 Στις 26 Φεβρουαρίου 1993 το Hermandad απάντησε ότι το καταστατικό και η ιδρυτική πράξη του δεν του επέτρεπαν να πραγματοποιήσει την αιτούμενη μεταφορά.
- 13 Με σημείωμα της 16ης Μαρτίου 1993, ο προϊστάμενος του τμήματος μεταφορών συντάξεων ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με την άρνηση του Hermandad να προβεί, προς το παρόν, στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιω-

μάτων και του δήλωσε ότι κρατούσε τον φάκελο σε εκκρεμότητα μέχρις ότου καταστεί δυνατή η μεταφορά των δικαιωμάτων που αυτός είχε αποκτήσει δυνάμει των ισπανικών συμπληρωματικών συνταξιοδοτικών συστημάτων.

- 14 Υπό τις περιστάσεις αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 7 Απριλίου 1993, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 15 Με υπόμνημα που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Ιουνίου 1993, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 16 Ο προσφεύγων υπέβαλε παρατηρήσεις, οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Αυγούστου 1993 και με τις οποίες ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου.

Αιτήματα των διαδίκων

- 17 Ο προσφεύγων ζητεί με το δικόγραφό του από το Πρωτοδικείο:
 - 1) να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση αρνήσεως της Επιτροπής να δεχθεί την αίτηση του προσφεύγοντος, της 8ης Μαΐου 1992, περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στην Ισπανία και, εφόσον χρειαστεί, τη σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της ενστάσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 9 Σεπτεμβρίου 1992·
 - 2) να αναγνωρίσει στον προσφεύγοντα το δικαίωμα 6,56 ή 5,77 συμπληρωματικών συνταξίμων ετών στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων·
 - 3) να καταδικάσει σε κάθε περίπτωση την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

18 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να κάνει δεκτή την παρούσα ένσταση απαραδέκτου χωρίς να προχωρήσει στην κατ' ουσίαν συζήτηση·
- 2) να κηρύξει την παρούσα προσφυγή απαράδεκτη·
- 3) να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά της έξοδα, σύμφωνα με τα άρθρα 87, παράγραφος 2, και 88 του Κανονισμού Διαδικασίας.

19 Με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να κρίνει το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής κατά την κατ' ουσίαν συζήτηση·
- 2) σε κάθε περίπτωση να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η καθής και να επιτρέψει στον προσφεύγοντα να προχωρήσει στην κατ' ουσίαν συζήτηση·
- 3) να καταδικάσει σε κάθε περίπτωση την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Επί του παραδεκτού

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

20 Στην ένστασή της απαραδέκτου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως της σιωπηρής αποφάσεως αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο προσφεύγων στην Ισπανία και στην αναγνώριση του δικαιώματός του για 6,56 ή 5,77 συμ-

πληρωματικά συντάξιμα έτη στο ταμείο συντάξεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι απαράδεκτη, διότι αφορά αντικείμενο η πραγματοποίηση του οποίου δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1970, 18/69, Fournier κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 307).

- 21 Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι μόνον το κράτος μέλος και το αρμόδιο ταμείο συντάξεων του κράτους αυτού είναι αρμόδιο να προβεί στη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και ότι αυτή η ίδια δεν διαθέτει καμία εξουσία για να την πραγματοποιήσει.
- 22 Κατά την Επιτροπή, ο προσφεύγων συγχέει πλήρως τις υποχρεώσεις που βαρύνουν στο θέμα αυτό, αφενός μεν, το όργανο, αφετέρου δε, τις ισπανικές αρχές και το ισπανικό ταμείο συντάξεων. Συγκεκριμένα, κακώς θεωρεί ο προσφεύγων ότι είναι έργο της Επιτροπής να μεταφέρει τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα. Το ίδιο το περιεχόμενο του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ είναι απολύτως σαφές επί του σημείου αυτού, ορίζοντας ότι το εθνικό ταμείο συντάξεων είναι αρμόδιο για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, αφού το κείμενο αυτό αναφέρεται στην ευχέρεια «καταβολής στις Κοινότητες» είτε του ασφαλιστικού στατιστικού ισοδυνάμου είτε του κατ' αποκοπήν ποσού εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.
- 23 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η μόνη υποχρέωση την οποία υπέχει από το άρθρο 2 του κανονισμού 571/92 έγκειται στο καθήκον της να ζητήσει από το αρμόδιο εθνικό ταμείο συντάξεων τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Εν προκειμένω, εκπλήρωσε αυτή τη διατύπωση, οπότε δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι δεν τήρησε τις διατάξεις του προπαρατεθέντος κανονισμού.
- 24 Η Επιτροπή εκθέτει συναφώς ότι το γεγονός ότι δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων οφείλεται αποκλειστικά στο ότι, μέχρι τώρα, το ισπανικό κράτος δεν έχει θέσει σε εφαρμογή συγκεκριμένα μέσα για να καταστεί δυνατή η μεταφορά αυτή. Η Επιτροπή τονίζει ακόμη ότι αλέστειλε στο Βασίλειο της Ισπανίας έγγραφο οχλήσεως που αφορούσε τη μη θέσπιση από το κράτος αυτό των καταλλήλων μέτρων για την εκτέλεση, επί εθνικού πεδίου, του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ είναι υποχρεωτικό και εφαρμόζεται απευθείας, οπότε τα κράτη μέλη «υποχρεούνται

να λάβουν όλα τα κατάλληλα γενικά ή ειδικά μέτρα που απαιτούνται για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής» (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988, 129/87, Fingruth, Συλλογή 1988, σ. 6121, και της 18ης Απριλίου 1989, 130/87, Retter, Συλλογή 1989, σ. 865).

- 25 Η Επιτροπή προσθέτει ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι δεν κίνησε διαδικασία παραβάσεως κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, λόγω της μη θεσπίσεως από αυτό των μέτρων εκτελέσεως του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, διότι κάθε προσφυγή που τείνει στο να υποχρεωθεί η Επιτροπή να κινήσει διαδικασία δυνάμει του εν λόγω άρθρου 169 είναι απαράδεκτη, εφόσον η Επιτροπή διαθέτει διακριτική εξουσία εκτιμήσεως στο θέμα αυτό. Επιπλέον, με την προσφυγή του, ο προσφεύγων ζητεί στην πραγματικότητα να θεσπιστούν πράξεις που δεν τον αφορούν άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, και τις οποίες δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να προσβάλει με προσφυγή ακυρώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87, Star Fruit Company κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, και της 1ης Μαρτίου 1966, 48/65, Lütticke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 243).
- 26 Με τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι διέπραξε σύγχυση επί του θέματος της κατανομής των υποχρεώσεων που βαρύνουν, βάσει του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, το όργανο, εν προκειμένω την Επιτροπή, αφενός, και τις εθνικές αρχές, αφετέρου.
- 27 Ο προσφεύγων παραδέχεται ότι το οικείο κράτος μέλος είναι, αυτό και μόνον, αρμόδιο για να μεταφέρει πράγματι, σε ένα κοινοτικό όργανο, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που έχει αποκτήσει ένας νέος υπάλληλος του οργάνου αυτού σε ένα ταμείο συντάξεων αυτού του κράτους μέλους, υποστηρίζει όμως ότι το οικείο όργανο υποχρεούται, βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 571/92, να πρωτοκολλήσει την αίτηση περί μεταφοράς του υπαλλήλου του, να αναγνωρίσει το δικαίωμα του υπαλλήλου αυτού επί της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων και, εφόσον το δικαίωμά του αυτό είναι βάσιμο, να μεριμνήσει για την πραγματοποίηση της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του υπαλλήλου.

- 28 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή έχει, εν συνεχεία, την υποχρέωση να μετατρέψει το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο που καθορίστηκε από τον διαχειριστικό οργανισμό του εθνικού συστήματος συντάξεων σε συντάξιμα έτη που θα πρέπει να ληφθούν υπόψη στο κοινοτικό σύστημα.
- 29 Ο προσφεύγων, ο οποίος θεωρεί ότι το όργανο πρέπει να λάβει με επιμέλεια κάθε χρήσιμο μέτρο για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, τονίζει ότι η διαλαμβανόμενη στο άρθρο 2 του κανονισμού 571/92 υποχρέωση που βαρύνει το όργανο εντάσσεται στο γενικό πλαίσιο αρωγής που οφείλουν να παρέχουν τα όργανα στους υπαλλήλους τους δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ.
- 30 Εν προκειμένω, η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 του παραρτήματος 8 του ΚΥΚ και από το άρθρο 2 του κανονισμού 571/92.
- 31 Συναφώς, ο προσφεύγων προσάπτει, πρώτον, στην Επιτροπή ότι δεν απάντησε στην αίτησή του της 8ης Μαΐου 1992, υποχρεώνοντάς τον έτσι να υποβάλει ένσταση.
- 32 Δεύτερον, ο προσφεύγων θεωρεί ότι, μετά τη διαπίστωση που έκανε η διυτηρεσιακή επιτροπή ότι η αίτησή του δεν είχε διαβιβαστεί στην αρμόδια υπηρεσία, το τμήμα μεταφοράς συντάξεων της Επιτροπής έπρεπε να επιμείνει προκειμένου να λάβει απάντηση από το εθνικό ταμείο συντάξεων.

- 33 Τρίτον, ο προσφεύγων προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν του διαβίβασε εγκαίρως την άρνηση του εθνικού ταμείου του συντάξεων και ότι δεν υπενθύμισε στο ταμείο αυτό ότι όφειλε να προβεί στη μεταφορά λόγω του ότι οι σχετικές διατάξεις του ΚΥΚ είναι υποχρεωτικές και εφαρμόζονται απ' ευθείας.
- 34 Τέταρτον, ο προσφεύγων μέμφεται την Επιτροπή ότι δεν συνεκάλεσε νέα συνεδρίαση της διυπηρεσιακής επιτροπής, παρά τη δέσμευση που είχε αναλάβει σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως του Hermandad.
- 35 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι όλες αυτές οι αιτιάσεις συνιστούν παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, καθόσον συγκεκριμενοποιούν την παράλειψη της Επιτροπής να λάβει συγκεκριμένα και δραστήρια μέτρα για να καταστήσει δυνατή τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, μέτρα που οφείλει να λάβει η Επιτροπή βάσει της προπαρατεθείσας διατάξεως.
- 36 Ο προσφεύγων, ο οποίος αναγνωρίζει ότι η Επιτροπή δεν είναι αρμόδια να πραγματοποιήσει τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, συνάγει από αυτό ότι η προσφυγή του είναι παραδεκτή διότι στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να επιτευχθεί η μεταφορά από το εθνικό ταμείο του συντάξεων, το Hermandad, των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στο ταμείο αυτό.
- 37 Συναφώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται περαιτέρω ότι το περιεχόμενο της αιτήσεώς του, της ενστάσεώς του και της προσφυγής του είναι σαφές. Υπενθυμίζει ότι ουδέποτε ζήτησε από την Επιτροπή να μεταφέρει αυτή η ίδια τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα. Ζητώντας από την Επιτροπή, με την αίτησή του, να θεσπίσει «τις κατάλληλες διατάξεις για να καταβληθεί στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων το ανώτατο ποσό του ασφαλιστικού στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού εξαγοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων», ζητώντας δε από την Επιτροπή με την ένστασή του «να αναγνωρίσει δέκα συμπληρωματικά συντάξιμα έτη στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων» και υποστηρίζοντας με την προσφυγή του ότι η Επιτροπή οφείλει «να αναγνωρίσει το δικαίωμα του ενδιαφερομένου υπαλλήλου επί της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων και να λάβει όλα τα χρήσιμα μέτρα — μεταξύ αυτών και έναντι του εθνικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως — για να ασκηθεί το δικαίωμα αυτό και για να

καταστεί επομένως πραγματική η εν λόγω μεταφορά», δεν έκανε τίποτε άλλο από το να ζητήσει την τήρηση των διατάξεων του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 571/92.

- 38 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι στις 30 Μαρτίου 1993 υπέβαλε ένσταση ενώπιον του ισπανικού Υπουργείου Οικονομικών ζητώντας να επιβληθεί η σχετική υποχρέωση στο Hermandad και ότι στο πλαίσιο της ενστάσεως αυτής ζήτησε στις 30 Ιουνίου 1993 την τεχνική και διαδικαστική αρωγή της Επιτροπής, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ.
- 39 Τέλος, ο προσφεύγων προσάπτει ακόμη στην Επιτροπή ότι σε κανένα στάδιο της διοικητικής διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής δεν προέβαλε θέμα παραδεκτού της αιτήσεώς του και της ενστάσεώς του. Μολονότι δέχεται ότι η παράλειψη αυτή δεν καθιστά εκπρόθεσμη την Επιτροπή να προβάλλει το απαράδεκτο κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας, ο προσφεύγων εκπλήσσεται πάντως για το ότι η Επιτροπή προέβη σε έναρξη εκτελέσεως μετά την ένστασή του καιτοι θεωρούσε ότι η αίτησή του αφορούσε αντικείμενο που δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητά της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 40 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 113 του Κανονισμού του Διαδικασίας, μπορεί ανά πάσα στιγμή να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο δημοσίας τάξεως. Η ύπαρξη πράξεως κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 173 της Συνθήκης ΕΟΚ και 91 του ΚΥΚ, αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση για το παραδεκτό και η έλλειψή της έχει επανειλημμένως εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (διατάξεις της 7ης Οκτωβρίου 1987, 248/86, Brüggemann κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1987, σ. 3963, και της 4ης Ιουνίου 1986, 78/85, Groupe des droites euroréennes κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1753) και από το Πρωτοδικείο (αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, και της 18ης Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2417).
- 41 Εν προκειμένω ο προσφεύγων ζητεί «την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως αρνήσεως της Επιτροπής να δεχθεί την αίτησή του της 8ης Μαΐου 1992 περί μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων που απέκτησε στην Ισπανία και, εφόσον χρειάζεται, την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως της ενστάσεώς του της 9ης Σεπτεμβρίου 1992».

- 42 Πρέπει επομένως να ερευνηθεί αν η προσβαλλομένη πράξη συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως, δοθέντος ότι η εν λόγω πράξη συνίσταται στο ότι η Επιτροπή γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα στις 16 Μαρτίου 1993 την άρνηση του εθνικού ταμείου συντάξεων να προβεί στην αιτουμένη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και την πρόθεση της καθής να διατηρήσει τον φάκελο σε εκκρεμότητα.
- 43 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, πρέπει να ερευνηθεί σχετικά αν η εκδήλωση από την Επιτροπή της προθέσεώς της να διατηρήσει τον φάκελο του προσφεύγοντος σε εκκρεμότητα συνιστά σιωπηρή άρνηση της αιτήσεως του προσφεύγοντος και, επομένως, απόφαση ικανή να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, κατά το μέτρο που παράγει υποχρεωτικά αποτελέσματα τα οποία μπορούν να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας άρδην την έννομη κατάσταση του τελευταίου και παγιώνοντας τη θέση του οργάνου (βλ., ως πλέον πρόσφατες, τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1993, T-50/92, Fiorani κατά Κοινοβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1993, T-69/92, Seghers κατά Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1993, T-20/92, Moat κατά Επιτροπής, και της 28ης Σεπτεμβρίου 1993, T-57/92 και T-75/92, Graf Yorck von Wartenburg κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-925).
- 44 Για να προσδιοριστεί το νόημα και τα αποτελέσματα της απαντήσεως της Επιτροπής στην ένσταση του προσφεύγοντος πρέπει να ληφθεί υπόψη το πραγματικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η απάντηση αυτή.
- 45 Πρέπει να υπομνηστεί συναφώς ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ προβλέπει ότι ο υπάλληλος που εισέρχεται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων μετά τη λήξη των καθηκόντων του σε διοικητική υπηρεσία, σε εθνικό ή διεθνή οργανισμό, ή σε επιχείρηση, ή μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας, μπορεί κατά τον χρόνο της μονιμοποίησεώς του να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί στις Κοινότητες είτε το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου είτε το κατ' αποκοπήν ποσό εξαγοράς που του οφείλεται. Στην περίπτωση αυτή το όργανο στο οποίο υπάγεται ο οικείος υπάλληλος καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη τον βαθμό στον οποίο έγινε η μονιμοποίηση, τον αριθμό των συνταξίμων ετών που συνυπολογίζει, σύμφωνα με το δικό του σύστημα, όσον αφορά την περίοδο προϋπηρεσίας, βάσει του ποσού του στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς.

- 46 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το όργανο δεν μπορεί να προβεί αυτό το ίδιο στη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο υπάλληλος στη χώρα του και ότι δεν μπορεί να αναγνωρίσει και να προσδιορίσει τον αριθμό των συνταξίμων ετών που πρέπει να συνυπολογιστούν σύμφωνα με το δικό του σύστημα για την περίοδο της προϋπηρεσίας, παρά μόνον αφού το οικείο κράτος μέλος ορίσει τους όρους μεταφοράς.
- 47 Επομένως, ελλείψει καθορισμού από τα κράτη μέλη των όρων μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, η μεταφορά αυτή δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να γίνουν δεκτές αιτήσεις που υποβάλλονται για τον σκοπό αυτό από κοινοτικούς υπαλλήλους που απέκτησαν στα κράτη αυτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Η έλλειψη θεσπίσεως από τα κράτη μέλη των αναγκαίων μέτρων για την πρακτική εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ οδήγησε άλλωστε επανειλημμένως την Επιτροπή να υποβάλει κατά των κρατών μελών προσφυγές λόγω παραβάσεως, βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης, και, στο πλαίσιο των προσφυγών αυτών, κρίθηκε ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις του ΚΥΚ είναι υποχρεωτικές καθ' όλα τους τα στοιχεία και εφαρμόζονται απευθείας σε όλα τα κράτη μέλη (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 1981, 137/80, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1981, σ. 2393, της 3ης Οκτωβρίου 1989, 383/85, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1989, σ. 3069, της 20ής Μαρτίου 1986, 72/85, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1986, σ. 1219, και της 17ης Δεκεμβρίου 1987, 315/85, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, σ. 5391).
- 48 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή έστειλε στις 27 Οκτωβρίου 1992 έγγραφο οχλήσεως στο Βασίλειο της Ισπανίας, που αφορούσε τη μη θέσπιση από αυτό των αναγκαίων μέτρων για να καταστεί δυνατή η μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου που αποκτήθηκαν στην Ισπανία και τα οποία δικαιούνται, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι που εισέρχονται στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.
- 49 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, υπό τις περιστάσεις αυτές, ότι η απάντηση της Επιτροπής της 16ης Μαρτίου 1993 πρέπει να ερμηνευθεί ως αναφερόμενη σιωπηρά στη διαδικασία που μπορεί να κινηθεί, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, για να καταστεί δυνατή η αιτούμενη μεταφορά.

- 50 Η Επιτροπή εκδήλωσε έτσι την πρόθεσή της να αναστείλει και να αναβάλει την εξέταση της αιτήσεως του προσφεύγοντος για μεταγενέστερη ημερομηνία, επιφυλαχθείσα να κινηθεί, ενδεχομένως, κατά του Βασιλείου της Ισπανίας διαδικασία δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, διαδικασία από το αποτέλεσμα της οποίας θα εξαρτηθεί η έκβαση της αιτήσεως του προσφεύγοντος.
- 51 Η αναβολή αυτή δεν ισοδυναμεί με οριστική απόφαση απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος, κατά το μέτρο που η Επιτροπή άφησε ανοικτή τη δυνατότητα συνέχισης της διαδικασίας που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, μετά τον καθορισμό, από το Βασίλειο της Ισπανίας, των αναγκαίων λεπτομερειών για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.
- 52 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσβαλλομένη πράξη δεν αποφαίνεται οριστικά επί της αιτηθείσας μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων. Επομένως, δεν παρήγαγε συναφώς έννομα αποτελέσματα και, κατά το μέτρο αυτό, δεν υφίσταται βλαπτική πράξη για τον προσφεύγοντα. Παρέπεται ότι το ακυρωτικό αίτημα που στρέφεται κατά της πράξεως αυτής είναι απαράδεκτο.
- 53 Στις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ο προσφεύγων προέβη σε ερμηνεία του αιτήματός του ισχυριζόμενος ότι δεν στρέφονται κατά της σιωπηρής αρνήσεως της Επιτροπής να πραγματοποιήσει τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, αλλά κατά της αρνήσεώς της να λάβει με επιμέλεια όλα τα αναγκαία μέτρα για να μπορέσει να υλοποιηθεί η αιτηθείσα μεταφορά.
- 54 Πρέπει να υπομνηστεί, αφενός μεν, ότι η αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου να κρίνει τις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, που προβλέπονται στο άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ, ασκείται εντός των ορίων και υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει ο ΚΥΚ ή που προκύπτουν από το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού, αφετέρου δε, ότι, κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να κρίνει επί πάσης διαφοράς μεταξύ των Κοινοτήτων και προσώπου υποκειμένου στον ΚΥΚ και η οποία αναφέρεται στη νομιμότητα βλαπτικής για το πρόσωπο αυτό πράξεως, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1990, T-134/89, Hettrich κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-565).

- 55 Πρέπει επομένως να παρατηρηθεί ότι το αίτημα του προσφεύγοντος, υπό την ερμηνεία που ο τελευταίος ζήτησε να δοθεί κατά τη διάρκεια της δίκης, δεν τείνει να αμφισβητήσει τη νομιμότητα πράξεως βλαπτικής γι' αυτόν κατά την έννοια του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αλλά να επιτύχει να υποχρεωθεί η Επιτροπή να χρησιμοποιήσει τις αρμοδιότητες που της ανήκουν, υπό την ιδιότητά της ως θεσμικού οργάνου δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης. Αλλά, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Lütticke κατά Επιτροπής και Star Fruit Company κατά Επιτροπής· απόφαση της 17ης Μαΐου 1990, C-87/89, Sonito κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1981· διατάξεις της 23ης Μαΐου 1990, C-72/90, Asia Motor France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2181, και της 12ης Ιουνίου 1992, C-29/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3935), οι ιδιώτες δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να προσβάλουν παραδεκτώς άρνηση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία παραβάσεως κατά κράτους μέλους.
- 56 Καθόσον αφορά, τέλος, το αίτημα του προσφεύγοντος περί αναγνώρισεως 6,56 ή 5,77 συμπληρωματικών συνταξίμων ετών στο ταμείο συντάξεων των Κοινοτήτων, αρκεί να υπομνηστεί ότι ο οριστικός καθορισμός των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα μπορεί να εέλθει μόνον αφού η Επιτροπή λάβει, από τον οργανισμό στον οποίο υπήγετο προηγουμένως ο ενδιαφερόμενος, κοινοποίηση του ποσού του ασφαλιστικού στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού εξαγοράς των σχετικών δικαιωμάτων που αυτός έχει αποκτήσει (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1989, 75/88, 146/88 και 147/88, Bonazzi-Bertottilli κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3599). Εν πάση περιπτώσει και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, το αίτημα αυτό πρέπει να θεωρηθεί πρόωρο και, κατόπιν αυτού, να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 57 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 58 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 14 Δεκεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Καλογερόπουλος